

B·A·R

II

162931

100

CATE-VA

POESII

din ale lui

BOLINTINEANU

BUCURESCI

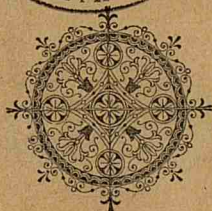
Tip. „Românul“, Carol Găbl

CATE-VA POESII

DIN ALE LUI

BOLINTINEANU

BUCURESCI

TIPOGRAFIA „ROMANUL“, CAROL GÖBL

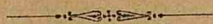
14, STRADA DOĂMNEI, 14.

1885.

SUB AUGUSTUL PATRONAGIU

AL

MAJESTAȚII SALE REGINA

COMITETUL DE INITIATIVA

PENTRU

RADICAREA STATUEI POETULUI

DIMITRIE BOLINTINEANU

Un grup de tineri și-au pus în gând ca, prin subscripțiune publică, să facă a renasce, printre noi, în petă, figura cântătorului celui mai dulce, din vremea renascerii noastre politice și literare.

Monumentul ce căutăm a ridica este un omagiū adus nu numai unui om, ci unei întregi pleiade de luptători. Căutat-am să vedem ce figură i-ar pute reprezenta alegoricesce pe toți și am găsit pe **Bolintinénu**.

Autorul **Legendelor** s'a născut în Bolintinul din Vale, la anul 1821, și a murit în spitalul Panteleimon, din București, în anul 1872. Numele lui s'a făcut cunoscut și s'a răspândit prin poesia „O fată tînără pe patul morții.” O societate de bărbați luminați l'a trimis cu spe-sele ei în streinătate să și continue studiile, în 1847. Mișcarea de la 1848 îl făcu să se reîntorcă în țară. În urma revoluțiunii fu proscris și, după mai multe nevoi și grele întâmplări, se stabili în insula Samos. Pe la sfîrșitul anului 1857 reintra în țară, sub Călmăcămia lui Al. Ghica, și continuă a lucra și pe tărîmul literar și pe cel politic pentru realizarea aspirațiunilor acelei epoci. După unirea Principatelor, sub domnia lui Vodă Cuza, Bolin-

tinénu a fost de două ori numit ministru, o dată de externe și altă dată de instrucțiune. Sub ministeriul său s'aŭ secularizat mănăstirile închinăte. Faptele ce se na-réză cu privire la această afacere, arătă îndestul judecata dreaptă și caracterul moral al lui Bolintinénu. După căderea lui Cuza, Bolintinénu și-a petrecut restul vieții între amici, ocupându-se cu literatura.

Scrierile lui, publicate pînă astă-dî, se ridică la numărul de 42. Unele sunt în volume separate, altele aŭ rămas neadunate prin diferitele diare, literare și politice de pe atunci. Ele se pot împărți în: poezii, romane, relațiuni etnice, studii istorice, satire politice, teatru și cîntece naționale.

Acestea și ast-fel sunt, în linii mari, viața și scrierile lui Bolintinénu.

Două mari patimi a avut el: poezia și iubirea țerei. În poezie a introdus forme noi, comparațiuni vii, cuvîntul dulce și frasa mlădiosă, necunoscute limbii pînă la dînsul. Țera, a cîntat-o pe toate gamele, la ori-ce oca-siune. **Legende naționale** n'ar trebui să lipsescă de pe masa nici unui român. Sunt pline de iubire, pline de profeții, mai toate împlinite astă-dî.

Prin munca lui fără preget, prin geniul său curat național, prin iubirea-i adîncă de țară, Bolintinénu trebuie să servescă de model generațiunilor viitoare. Patriot fără pată și poet dintre cei mai mari ai epocii sale, el este una din cele mai luminoase podobe ale istoriei noastre con-temporane; el are drepturi netăgăduite la recunoștința Românilor.

Dînd publicității acest volum, comitetul pentru ridicarea statuei lui Bolintinénu, a avut în vedere să popula-

riseze cât se va putea mai mult ideile poetului despre frumos și simțimintele lui despre țară, simțiminte care trebuie să existe în inima fie-cărui român.

Avem nestrămutata 'ncredere că tot Românul va contribui din inimă la realizarea scopului nostru. Bolintinenu nu aparține unui partid, ci țării. Tote faptele, toate simțimintele, toate ideile lui au fost îndreptate către cea mai nobilă ținută: mărirea României.

Datoria generațiunii de acum, care a moștenit fapte împlinite cu sacrificii nespuse, care a fost scutită de greutăți și de vicisitudini cu care au avut să lupte mărețele figuri din acea epocă, datoria ei este să onoreze memoria marilor cetățeni prin monumente vrednice de dânsa și de dânsii.

O națiune atât drept are la viață și la respect, cât scie să se înalțe în fața lumii, arătând prin fapte că scie să se prețuiască, arătând cât de sus sunt puși în ochii ei aceia care, la timp, s'au desbrăcat de persoana lor și n'au avut în minte, în inimă, de cât imaginea țării, pentru a cărei mărire s'au luptat

Cu Ananga, cu aspra neavere,

Cu limbele de șarpe, cu ochi de Vasilisc,

Cu forța împilării, cu reaua tiranie...

cum esclamă Heliade:

Bolintinenu a avut aceia-și parte.

Dimitrie Bolintineanu.

CÉ DIN URMĂ NÓPTE A LUI MIHAI CEL MARE

Ca un glob de aur luna strălucia
Și p' o vale verde oștile dormia ;

Dar p'un vârș de munte stă Mihaï la masă
Și pe dalba'i mână fruntea lui se lasă ;

Stă în capul mesii între căpitani
Și rechiamă dulce tinerii sēi ani.

Viața noastră trece ca un riū de rouă
Când speranța dulce ne suride nouă ;

Ast-fel astă dată vieța lor sbura ;
Cugetile triste nu'i mai turbura.

Luna varsă raze dulci și argintóse,
Austrul le suflă cómele pletóse.

Căpitaniî tórnă prin pahare vin
Și în sănătatea lui Mihaî închin.

Iar Mihaî se scólă și le mulțumesc
Și luând o cupă, ast-fel le vorbesce:

„Nu vă urez viață, căpitaniî mei;
„Din potrivă, mórtea, iată ce vă cei.

„Ce e viața nóstră în robie óre!
„Nóptea fără stele, ziua fără sóre.

„Ceî ce pórtă lanțul ș'a trăi mai vor,
„Merită să'l pórte spre rușinea lor.

„Sufletul lor nu e mai pre sus de ferul
„Ce le 'ncinge brațul; iaú de mórte cerul!

„Dar Românul nu va câmpuri fără flori,
„Dile lungi și triste fără sərbători.

„Ast-fel e vulturul ce pe piscuri sbóră:
„Aripele tae'î, că ar vrea să móră.

„Ast-fel e Românul, și Român sunt eú,
„Și supt jugul barbar nu plec capul meú!“

STEFAN CEL MARE ȘI MAICA SĂ

I.

Se o stâncă neagră, într'un vechiū castel,
Unde curge în póle un rîu mitetul ;

Plînge și suspină, tînăra domniță,
Rumenă, suavă ca uă garofiță ;

Căci în bătălie soțul ei dorit
A plecat cu óstea și n'a mai venit.

Ochiî sîi albaștri, ard în lacrimele
Cum lucesc în rouă două viorele ;

Bucle aurie cad pe albu'i sîn
Rozele și criniî pe față'i se 'ngân.

Însă Dómnă sócră lângă ea veghiéză
Și cu dulci cuvinte o îmbărbăteză.

II.

Un orologiū sună nóptea jumătate,
La castel în pórtă óre cine bate.

«Eū sunt, bună maică, fiul tēū iubit,
«Eū, și de la óste mă întorc rănit.

«Sórta nóstră fuse crudă astă dată,
«Mica mea oștire fuge sfărămată.

«Dar deschideți pórtă! Turcii mă 'nconjor,
Vântul suflă rece, rănilé mă dor!« —

Tinėra Domniță la feréstră sare.

«Ce faci tu, copilă?... dīse Dómnă mare,

Apoi pe terasă singur' a eșit
Și 'n tăcerea noptiī ast-fel a vorbit:

„Ce dīci tu, streine!... fiū-meū e departe,
„Brațul seū prin taberi miī de morți împarte.

„Eū sunt a sa mumă, el e fiul meū;
„Daca tu ești fiū-meū, nu'ți sunt mumă eū.

„Însă, daca cerul ca să împovere
„Aniī viețiī mele d'adâncă durere,

„Nobilul seū suflet ast-fel l'a schimbat
„Daca tu ești fiū-meū cu adevărat,

» Apoi într'aceste monumente sfinte
 » Fără lauri încă Stefan n'o să intre.
 » Mergi și strânge óstea ! pentru țară mori !
 » Și'ti va fi mormîntul coronat cu flori.
 » Cel ce pentru țară'i nu scie să móră
 » E ca cele pasări ce în nópte sbóră
 » E ca cele pasări ce în nópte sbor,
 » Și numai în nópte vede ochii lor.
 » Dar dac'ale tale simțiri arđetóre
 » A încetat ca nisce vise trecetóre,
 » Intră iar în nóptea de unde ai eșit,
 » Pasere a nopței : diua a venit ! « —

III.

Stefan se întórce și din cornu'i sună,
 Óstea lui sdrobită de prin văi adună ;

Lupta reîncepe ; Turcii sunt goniți
 Și se abat ca spice de feruri sdrobiți.

FATA DE LA COZIA

Trîmbița răsună sus pe cîsta verde ;
Armia lui Țepeș printre brazi se perde.
— »Etă ! strig vitejii, mîndrul căpitan
Ce-a ucis cu mîna-î pașa musulmam !«

Domnul îl sărută și cu bucurie :

— »Spune-mi, vrei tu aur, ranguri sau soție ?
Dacă vrei avere, dați-voiu cît vei vrei ;
Dacă vrei soție dați-voiu fata mé !

— Dîmne ! nu voiu aur nici onori deșarte :
N'am venit în lupte să-mi trag așa parte ;
Plîngerile țerei brațu mi-au 'narmat ;
Pentru-a ei scăpare astăzi m'am luptat.
Iar, de este vorba să-mi dai soțioră,
Află că eu însu-mi sunt o ietișoră !«

La aceste vorbe junele frumos
 Coiful își aruncă, përu i cade-undos.
 Tótă adunarea vede cu răpire
 O fetiță dulce ca o fericire.
 Domnul se răpescce de mândrețea ieî.
 — »Care din boeri-mî vreî bărbat să eî!

— Dómne, díse fata, vreî să fiú soție
 Unuí din ostașii care-mî place mie?
 Toți sunt bravî la luptă nu mă îndoesc;
 Insă pe-al meú mire voiú să îl iubesc.*

Domnul fiú s'aruncă l'ale eî picíóre,
 Și cu o vorbire dulce rugátóre:
 — »Fii a mea domniță, și îți júr pe cer
 Pentru tine-n lume sê trăesc, sê per!*

La aceste vorbe tînëra fecióră
 Rumenind la față ca o rozișóră:
 — »Dacă veî iubirea-mî sê o dobêndesci,
 Pentru țéră, dómne, să mori, să trăesci!*

MIHAI SCĂPAND STINDARDUL

(I s t o r i c).

I.

 iua cu-ale sale degete de crini
Vine se deschidă ochii 'n lacrimi plini

Dar Mihai cel mare pe o négră stâncă
Cugetând în nópte, n'a-închis ochii încă.

Pe un pisc eroul stă cugetător,
Către a lui țară căutând cu dor.

Ca uă sté ce 'n abur nóptea strălucesce
Fruntea sa în umbră falnică albesce.

Dar augusta'i frunte, ast-fel cugetând
Se consumă 'n flacări, pare fumegând.

Vântul suflă rece cóma sa undósă
Ce pe dalbiî umeri cade negurósă ;

Vulturii asupră'î sbor fâlfâitori,
Cu cânturi lugubre, ce îţi dă fiori.

Însă iată diua! Trompeta resună,
Şi supt arme 'ndată oştile s'adună ;

Iată aurora abia a albit
Şi cu mâini de roze umbra a risipit.

Armăsari în frâne sforăesc şi sare
Văile resună d'arme şi fanfare.

Dar Eroul geme în adâncu'î dor ;
Căci lui nu'î venise încă ajutor.

Şi avea să bată multă ungurime,
Ce robia p'atuncea ţara cu cruşime.

Geme cu durerea'î; dar a 'ncălecat
Şi luând stindardul, braţu a ridicat.

Armele în aer sbóră, strălucesce
Şi 'ntr'un nor de flacări sórele pălesce.

II.

Nóptea se întinde şi din manta sa
Argintóse lacrimi pe câmpiî vërşă ;

Dar setos de sânge şi de libertate,
Un Eroû în nópte încă se mai bate.

Singur el se luptă într'aceste văi,
Unde somnul morții a culcat p'ai săi.

Dar supt mii de brațe trebuia să cadă ;
Sare bariera fără să se vadă ;

Și apoi stindardul el desfășurând
Către sîn îl strânge îndărăt bătînd.

Și 'n tăcerea nopții armăsarul sboră
Ca o 'nchipuire albă și ușoră.

Spre o apă lată calul s'a îndreptat,
Și de dece cete fuge preurmat.

Luna după deluri coborînd să culce
Îi arată calea și'i surîde dulce.

Înainte'i însă apele albesce
Ș'un minut pe maluri calu'i se opresce ;

Apoi se aruncă cal și cavalier
Ș'amîndoi în valuri d'o cam dată per.

Cei ce îl urmăză se opresc pe maluri ;
Iar Eroul sparge aste albe valuri,

Și de ceia parte singur ajungînd
El ia calu 'n brațe și'l sărută blînd,

Și scoțîndu'i frîul înc'albind de spume,
«Mergi, îi dîse, liber de acum în lume!»

Pe alt cal atuncea el încălecă
Și ca o săgeată sfîșiind sbură.

CEAUȘUL DE VANATORI

Țăutarii cântă, hora se învârtesc
Și un cal în spume d'o dată s'opresce.
» Pace voă oaspeți cu genele albe,
» Mume tinerele cu aure salbe.
» Bună ȋiua voă, junii dăntuitori,
» Voă copilițe, tineri crinișori!
» Oști nenumărate țara ne robesce
» Și pe unde trece câmpul innegresce
« Sórele e galben, norii 'l învelesc
« Rîurile albe în sânge roșesc.
» Cum supt o secură cade uă dumbrăvióră
» Flórea țerei nóstre supt fer se dobóră.
» Daca e vre unul ce simte 'ntre voi,
» Vie a combate ș'a muri cu noi!
Sórele în abur ca un foc roșesce;
Lăutarii cântă, hora se 'nvârtesc:

» Peste zece sute căpitan sunt eu
 » Și ca zece sute bate peptul meu.
 » Ceata mea 'i frumoasă, ageră, ușoră
 » Și pe cai în spume ce ca vîntul sboră.
 » Iar voinicii noștri se chem vânători,
 » Aū otravă 'n lance, iar la suflet flori.
 » Pórtă pană 'n cucă, și călțuni cu bete,
 » Iar de vînturi aspre se ascund în plete.
 » Aū caftane albe cu spice de grâu,
 » Zale aurite, ș'un hanger la brâu.
 Lumea 'l înconjoră, diua se sfîrșesce,
 Lăutarii cîntă, hora se 'nvêrtesce.
 » Viéța în robie este o povară
 » Iarnă nesfêrșită fără primă-vară.
 » Insă țara noastră nu e scrisă în cer
 » Printre cele róbe ce prin veacuri per.
 » Căci Românul încă scie a se bate
 » Și urasce viața fără libertate.
 » Ast-fel o pădure când s'a vestejit
 » Pasărea suspină, chiamă al ei sfârșit. «

Nu știu căpitanul daca a așteptat,
 Dar cu două sute voinici a plecat.

RADU DOMNUL ȘI FATA DIN CASA

Min de mă sărută, tînără fetiță,
»Și'ți voiû face ție salbă și rochiță!«—

—»Salbă și rochiță pentr'un sărutat,
»Nicî odată, Dómnne, eû nu am purtat.«—

—»Dragă copiliță, dă'mî o sărutare,
»Și'ți voiû da pastale cu mărgăritare?«—

—»Nu port eû pastale pentru un sărutat,
»P'un preț, ca acesta nimic n'am purtat.«—

—»Vin de mă sărută, dulce rumeórá,
»Saû te leg de códa unui cal ce sbórá?»—

—»Pe un cal ce sbórá tu mă vei lega;
»Dar pe tine, Dómnne, nu te oî săruta.«—

- „Calul se aduce, suflă, bate, sare,
„Jună frumușică, dă'mi o sărutare!“ —
- „Pe un cal ce sbóră tu mă vei lega;
„Dar pe tine, Dómnne, nu te oî săruta.“ —

Radu Domnul însă curtea sa adună
Și cu copilița, preotu 'l cunună.

DILRUBAM

I.

Cine-î tînăra hanimă
Ce pe finul mosaic
Resemată lin pe mână,
Bate apă din fântână
Cu piciorul alb și mic.
Ochi-î dalbe bobióre
Adunate din Bosfor,
Aurite-n dulce sóre,
Varsă rađe arđetőre
Prin azurul dulce-al lor.
Eî îngân cu voluptate
Cenele-î de abanos
Și sprincenele-î arcate,
Negrii, lucii, velurate
Farmec dulce și frumos.

Dilrubam învéluită
D'al ei pěr desfătător
Ca o dulce sté sub nor,
Intr'o lespede-nflorită,
Se prevede cu amor.
Lângă dēnsa uă fecióră
Cu ochi dulci și amoroși
O sărută, o devóră
Când pe lunga-î cosicióră
Când pe sîniî gracioși.
Dar frumósă esilată
Scóte iute din canal
Apă rece și curată
Și stropesce juna fată
Peste sînu-î virginal.
Una p'alta se stropesce
Și-n resbelul lor voios
Printre aburul apos,
Numai aburu-nvelesce
Corpul lor cel gracios.
Dilrubam, îndestulată,
Cere pace, se predă
Cu gurița-î parfumată
Ce învingetórea fată
Cu căldură sărută.
Ast-fel juna favorită
A marelui șeik-islam,
Graciósă Dilrubam,
Trece-n Brusa liniscită
Viața în esil d'un an
Printr'ua frumusețe rară

Dilrubam a fost născut
 Gelosia cea amară
 În sêlbatica Ghiulnară
 A Sultanului Mahmud.

II.

L'ale-Olimpului picióre
 Se întinde-un verde plaiu ;
 Printre flori desfătătoare
 Mii de paseri cântătoare
 Cântă'n sórele de Maiu.
 Cu-ale sale minarele
 Ce se'nalță strălucind,
 Brusa pare, predominind
 Deluri verđi cu verđi vâlcele
 Cinse'n rîuri de argint.
 Pe torentul ce mugesc
 Printre chiparoși și brađi,
 Pe când sórele sfințesc,
 O talică se opresce
 Ocolită de cavazi.
 Servi-alérgă cu covóre
 Ce le-așterne lângă rîu ;
 Iar o grupă rîdătoare
 De hanîme răpitóre
 Vin să ședă la pîrîu.
 Una drag își împletește
 Perii sêi strălucitori,
 Altele adună flori,
 Alta'n apă își privesce

Ochiî negri, arđetori.
Dar frumósa exilată
Fumă dintr'o narghilea,
Şi guriţa-î purpurată
C'un parşum de florî ce-'nbată,
Fumu-'n aer răspândea.
Grupa lor se risipesce
Printre ierbă, printre florî;
Dilrubam le însoţesce
Cu a sa róbă ce iubesc
Şi cu negriî veghiători;
Dar frumósa hanîmică
Urmă-un flutur aurit,
Ce, în sboru-î ametit,
Îi luase a sa gurică
Pentru fragul părguit.
Gratiósă şi uşóră
Fuge-'n câmpul însmăltat;
Desfăcut de cosicîóră,
Vélul ei se desfăşóră,
D'aurele legănat.
Dintr'o lésă înflorită
Ese şeful veghiător
Ce urmăză al ei sbor.
— «Faţa'ti este desvélită,
Te-o vedea vr'un trecător!»
Dilrubam se învălesce
In iaşmacu-î suptirel,
Căci hadînul ce-î vorbesce
Cu cavaziî sêi sosesce
Şi-î vorbesce'ncetinel.

» Când al vieții sóre dulce
După munte va sfinți,
Vięta ta va vesteji.
Iată sórele se duce
Dilrubam tu vei muri!«
Toți cavaziî cu ardóre
Iataganul ridicau ;
Dar hanîma plângëtóre,
Le aruncă la picióre,
Veliî ce o copereaû.
Frumuseęea sa divină
Fermecă p'ucigători.
Din albastri ochișori
Cade-o lacrimă senină
P'ale feței sale flori
Ei lăsară să le cadă
Ferul lucitor, încet,
Și jurară pe profet,
Fața lui să nu o vadă
D'ar sdrobi acel alb pept.
Vai ! dar șeful se răpede,
Strânge gâtul ei de crin,
Cu-al ei lung păr de ebin.
Printre arbori se prevede
Încă sórele senin.
Séra vine parfumată
Lângă-un corp ne'nsuflețit,
Și de flori acoperit !
Plânge-o róbă'ngenuchiată
Sub un arbor înflorit.
La a stelelor lumină,

Vine crudu-ucigător.

— „Care fuse a sa vină,

Țice fata ce suspină,

S'o ucideți fără dor ?

— Astă mórte, căzuliță,

De la mine n'am făcut.

Dacă traiul 'ți-e plăcut,

Fă ca mica ta guriță

Să nu spuie ce-ai vădut!“

MIHNEA ȘI BABA

(După o tradiție).

I.

In mijlocul nopții când babele rele
Se plimbă prin regiî călare pe stele;
Când lampa se stinge la negrul mormânt
Atinsă de aripă, suflată de vânt;
Când buha se plânge prin triste suspine;
Când răii fac planuri cum aș a reține
În barbare lanțuri poporul gemând;
Când demoni și spaime pe munți se adună
De urlă la stele, la nori și la lună,
Într'una din peșteri, în munte rîpos,
Un om óre-care intră curagios.

II.

Sciți voi ce sunt misterele
Când babele sbârcite
Ce nu le țin picerele
Șoptesc aturise?

În peștera Carpaților,
Mergând un ceas mai bine,
Vezi templul Pacinaților
Ce cade în ruine.

Aci se fac misterele
De babe blestamate,
Ce scot la morți arterele
Și hârcile uscate;

Aci se fierb și oșele
În vase aurite;
Aci s'adun frumoșele
Când nu mai sunt iubite.

O flacăra mistică
Da palidă lumină,
Iar stâlpii din biserică
Păreau că se înclină.

Și liliicii nopților,
Ce au aicea locul,
Ascunși în hârca morților,
Umblau să stingă focul.

O habă ce ororile
 Uscaseră în lume
 Tot rescolea vulvorile,
 Șoptind încet un nume.

III.

S'aude un tropot de pași pe aprópe
 Cum calcă strigoiul când vrea să desgrópe
 O ténără fată...—Colo... ascultați!
 Să fie Satana cu ochii de focuri?
 Hei! cine să calce în negrele'mi locuri,
 Se 'ntrebă bătrâna... aici nechiemați?
 Ea ȑice, și'n umbră un om se arată
 Cu ochii de sânge, cu fruntea uscată.
 Teribil ca locul în care intra.
 Bătrână, el ȑice, îți fă datoria!
 Și vorba'î cum geme în zid vijelia
 Din colțuri în colțuri grozav resuna.

Bătrana.

Ascultă-mă, Dómne, de și 'ți am ȑis ȑie
 Să'ți spui viitorul; dar nu va să fie...
 (Hei! lasă cuțitul în tēcă să stea).
 Ascultă-mă, Dómne, aveam în oștime
 Un fiú óre-care vestit în mulțime
 Prin luptele sale; era fiul meu:
 Plăcut ca seninul, frumos ca o flóre
 Și pentru acesta mai stam eú sub sóre:

Era pentru mine al meu Dumnezeu,
 Și pentru acesta m'am dat în perդare.
 Să'l fac între ómenі ferice și mare,
 Am dat al meu suflet la negrul Tartar.
 Tu scіi mai departe. Ce ? gemі de turbare ?
 Vrei sângele mumei, tu vei rёsbunare !
 Lovesce ! na sёnul, tirane barbar !
 Căci vieța îmi este acum blestemată.
 Oh ! cum nu pot óre să sorb astă dată
 Și dіlele tale și sângele tеu !
 Dar nu pot, căci fiu-meu în ultima'i stare
 Opri orі-ce mână a da rёsbunare.
 Tirane ! veđi prada'ti, veđi cugetul sеu. »
 Pe urmă c'o mână uscată și arsă
 Intr'una din hârce un sânge ea varsă,
 Și dându'l lui Mihnea îi ڊise : să beі !
 E sângele fiu-meu, na ! sórbe'l mai tare ;
 E cald și e tînér, cum vrei tu, barbare ;
 Na ! sórbe, saú eú sorb p'al tеu, de nu vrei.

IV.

Toți morții din morménturi
 Cu ghiarele 'ncleștate
 Ca frunzele uscate
 Ce sbor când suflă vёntul
 Spre Mihnea alergău ;

Iar Vârcolaciі seriі
 Ce chiar din lună pișcă,
 Când frunzele se mișcă

În timpul primă-verii,
Țipând, acum sburaă ;

Și relele Toaste
C'o sută mici picióre,
Ca globuri rotitóre,
Ca bolovanî pe cóstă,
Rostogolind umblău ;

Șoimanele ce umblă
Ca vijelii turbate,
Coloase deșirate
Cu forma ca o turlă,
Din munți în văi călcau.

V.

Un glas în mulțime teribil gemu
Și ceta infernă îndată tăcu.

VI.

Blestemul.

«Orî unde vei merge să calci, o tirane,
Să calci p'un cadavru și'n visu'ți să'l veđi,
Să strângi tu în mână'ți tot mâini diafane
Și orî ce'ți o spune tu tóte să cređi.
Să'ți ardă plămâni d'o sete adâncă
Și apă, tirane, să nu poți să beî,

Să simți tot-d'a-una asupra'ti. o stâncă
 Să 'nclinî a ta frunte la cine nu vreî!
 Să nu se cunoscă ce bine vei face!
 Să plângi! însă lacrimi să nu poți vîrsa,
 Și orî-ce dorință, și orî-ce'ti va place
 Să nu poți, tirane, să nu poți gusta!
 Să cređi că ești geniū, să ai dîle multe,
 Și toți ai tîi móră; iar tu să trăesci!
 Și vorba ta nimeni să nu o asculte,
 Nimic să'ti mai placă, nimic să dorești!»

VII.

Așa vorbi bătrîna
 Și Mihnea tremură:
 Iar Naiba, ce fîntîna
 O sîrbe într'o clipă
 Și tot de sete țipă,
 La drepta lui sbură.

El are cap de taur
 Și ghiare de strigoiū
 Și cîda'i de balaur,
 Și geme cu turbare
 Cînd baba tristă pare;
 Iar cîda'i stă vulvoiū.

Iar Nagodele-urîte
 Cu țîtele în cap
 Cu lungi și strîmbe rîte

Cu care de pe stâncă
Rîm'-marea cea adîncă
Și lumea nu le 'ncap.

Și Hatele hidóse,
In spate c'un picior,
Cu códe lungi, pletóse,
Cu dece guri în frunte,
Cu capul cât un munte,
Ce sar din munți în nor.

Și șese legióne
De diavoli blestemați
Treceaú ca turbilióne
De flacări infernale
Călări toți pe cavale
Cu peri vâlvoiati.

Și miî de miî de spaîme
Veneaú din iad ridênd
Pe Mihnea să defaîme;
Căci ast-fel baba are
Mijloc de resbunare
Pe mort nesupărând

VIII.

Mihnea încălecă, calul său tropotă,
Fuge ca vîntul;
Urlă pădurile, fâșie frunzele,
Geme pămîntul;

Fug leginele, sbor cu cavalele,
 Luna dispare ;
 Cerul se 'ntunecă, munii se clétenă
 Mihnea tresare.
 Fulgerul scânteie, tunetul bubue,
 Calul său cade ;
 Demonii rîseră ; o ce de hohote !
 Mihnea jos sare.
 Insă el repede iară încalecă,
 Fuge mai tare ;
 Fuge ca crivul ; sabia'i sfirîie
 In apărare.
 Aripi fantastice simte pe umeri ;
 Insă el fuge ;
 Parcă îl sfâsie guri insetabile,
 Hainele'i suge ;
 Baba p'o Arnelă, iute ca fulgerul,
 Trece 'nainte ;
 Slabă i palidă, pletele'i fâlfâie
 Pe osminte ;
 Barba i tremură, dinii se clétină,
 Muge ca taur ;
 Geme ca tunetul, bate cavalele
 Ca un balaur.

IX

Babă blestemată, umbră infernală,
 Demoni fără număr, ce 'nfrânai cavale,
 Spuneti, ce me vrei ?

X.

O ce de hohote! rîseră demonii,
 Baba chiar rîse....
 Însă pe creștetul munților razele
 Zilei venise.

XI.

Urla capitala de vorbe bizare.
 Un foc se făcuse în piața cea mare
 Ș'o sută de roșii aici au trecut.
 Poporul și robii s'aduce să vadă
 Cum Mihnea boerii aici o să'i ardă;
 Tot omul de grije părea că'i bătut.
 Ura!... o femeie bătrână, uscată,
 Cu lanțul de brațe, păru de o dată.
 Ura!... de al doilea poporul făcu.
 Venise minutul când ziua declină.
 O rază de soare plăcută și lină
 Pe perii bătrânei d'argint apăru.
 În flacări de vie ea fu aruncată.
 Tradiția spune că baba, îndată
 Ce focul o 'ncinse, în aer sbură.
 Și toți o vedură p'o stea luminosă
 Din regii în regii sburând radiosă;
 Și mult timp pe urmă așa s'arătă.

O NOAPTE LA MORMINTE

(B a l a d ă).

ergeom pe căi sălbatice
Cătam adăpostire;
Iar fantasme lunatice
Rîdeaŭ p'o mănăstire.

Lătra departe căinele
La duhuri neguróse,
Scoteaŭ din grópă mîinile
Scheletele hidóse.

Pe munți regina noptilor
Păruse gălbenindă,
Așa cum fruntea morților
Se vede suferindă.

Atunci trecură Ielele
De mâini în horă prinse ;
S'un abur toate stelele
Indată le coprinsă.

Tipa în sânul norilor
Vulturî cu grele pene ;
Și vuetul prigorilor
Se audea a lene.

Un fulger !... norul fumegă ;
Iar tunetul răspunde,
Și plóia cade, spumegă
In turburóse unde.

Apoi s'aud resunete
De vaete, suspine ;
Inspăimântat de tunete
Un mort veni spre mine.

In preajma mănăstirelor
Umblând, mă rătăcisem :
La locul cimitirelor
Vădquíu că mă oprisem.

M o r t u l .

» Deschideți, schelete, aceste mormânturi,
» Căci plóia se varsă pîrae din nor,
» Căci vîntul mă bate, și cîinii mă 'nconjur,
» Și Ielele albe duc hore pe vînturi.

» A séră când umbra cădea pe pământ,
 » Eșiū să vĕd luna jucând pe ruine,
 » Căci două schelete gemeau lângă mine
 » Ș'un verde balaur sbura prin mormĕnt.

» Dar luna s'ascunse d'o dată'n furtună
 » Și ast-fel ca spicul de vînturĭ uscat,
 » Vĕrtejul pe mine în văi m'a sburat,
 » Pe unde infernul sabatul adună.

» Schelete tăcute, am fost împĕrat :
 » Cum sórele trece din lume în lume,
 » Din polurĭ în polurĭ sbura al meū nume,
 » Din polurĭ în polurĭ eram lăudat.

» Precum un lucĕfĕr străluce prin stele,
 » Luceam printre prințĭi din epoca mea ;
 » Dar vai ! amăgire ! virtutea'mĭ lipsea
 » Și sceptrul se sparse în mâinile mele !

» Toți îmi spuneau mie că lumea e a mea,
 » Că pot p'un capriciū s'o calc în picere ;
 » Că orĭ-ce dorință și orĭ-ce plăcere,
 » Un semn, ș'împlinită să'mĭ fie putea.

» Dar ochĭi Sataniĭ în nópte lumină,
 » Ca două stelute ce 'n norĭ strălucesc,
 » Ca două cărbunĭ roșĭi ce 'n umbră roșesc,
 » Și negrile'ĭ aripĭ pe capu'mĭ se 'nelină !

» Credeam eū acestea, ș'așa am urmat ;
 » Pĭrae de sânge vĕrsam cu cruđime,

»Ș'acéstă-omenire ce geme în crime
 »Un cap vream să aibă ca eu să'l abat.

»Dar câinii mă latră și corbiî crocnesc!
 »Colo pe morminte joc albele Iele,
 »Ce rîde cu hohot de ósele mele,
 »Iar ochii Sataniî în nópte lucesc!»

In cele din urmă furtuna trecuse
 Și tótă natura cu 'ncetul tăcuse;

Scheletul acela ce morțiî rugase
 La locul său umed intrare să'i lase,
 In grópă intră,
 Iar echo departe apoi repetă:

»Dar ochii Sataniî în umbră lumină,
 »Ca două cărbuni roșii în nópte roșesc,
 »Ca două stelute ce 'n nori strălucesc,
 »Și negriile aripî pe capu'mî se 'nclină!»

DOMNUL DE ROUA

I.

Suna ca o sferă dupe-o stâncă verde
Varsă dulci lumină.
O copilă jună trece și se perde
Printre verzi grădini.
Fața ei e dulce ca lumina nouă
Luniș pe un nor ;
Ea 'mpletesce'n raze și își scaldă'n rouă
Părul bălăior.
Pórtă o cămașă splendidă ca focul
Sórelui pe riș ;
Ca un arc în ceruri îi strîngea mijlocul
Străluciosu-i briș.

II.

- «Oh ! ferice fie calul ce aduce
Pe amantul meu !
Căci de șapte zile fața lui cea dulce
Nu-o vedusem eu.
— De n'ai fost tu bine, ți se cu mustrare,
Mult îmi pare rău :
De-a fost ne'ngrijire, și mai rău îmi pare,
Sufletelul meu !»
Apoi plăcă fruntea ca să o sărute
Domnul cel frumos ;
Fața ei cea albă cu trăsuri plăcute
Luce grațios.
Iar la focul lunei sclava cu plăcere
Plimbă calul alb,
Ce, sub mâna-i mică, merge în tăcere
Peste plaiul dalb.

III.

- «Lasă-mă-a purcede ! nu veți tu, fetiță,
Rațele de zori !
— Nu e rața ții ! ci a mea guriță
De vermeli florii.
— Nu... acésta-e diua !... trebue-a mă duce
O amanta mea.
— Nu ! vei sta cu mine, vieța este dulce,
Fata îi ții.

— Printre vise rele, trista mea ursită
 Una dată-a ȝis:
 «Lero împërate! tu iubesci o Scytă
 «Dulce ca un vis ;
 «Cum se face nópte de la Istrul mare
 «Către Olt te duci,
 «Ca să stergî de lacrimî cu o sărutare
 «Ochiî ei cei dulci...
 «Află că o-dată sórele pe cale
 «De te va găsi,
 «Intr'o rouă dulce cu ȝilele tale
 «Te va risipi!»
 -- Este încă timpul, mirele meŭ dulce!
 Ȭiua n'a sosit...
 Să aducă calul!... calul se aduce ;
 Stelele-aŭ albit.
 Pe un drum de pétără domnul îŝi repede
 Sprintenu-î fugar ;
 După-un vîrf de stîncă draga lui îl vede
 Lăcrimînd amar.
 — «Nópte-opresce-ȝi sborul! stele mîndrióre,
 Măi staȝi în eter!»
 Ast-fel rógă încă juna plîngétóre,
 Căutînd la cer.
 Iară printre umbră o cetate-albesce ;
 El s'a bucurat.
 Inŝă, o, durere! sórele luceŝce...
 Domnul s'a 'nroat!

FATA DIN DAFIN

I.

Deschide-te, dafin! e  voi  a m  duce,
Spre riul senin,
C ci stelele d'aur s  l g n  dulce
Pe valul cel l n?»

A a se compl nge feci ra frumo  
Ca vi  ta din rai ,
Inchis  'ntr'un dafin p'o vale plet  
Cu plete de mai ;

Iar fata cob r  voi    din laur,
Al rg  prin flori,
 i luna, ce pare ca bulg re d'aur,
Lucesce prin nori.

Alérgă prin valuri de flori virginalé
 Ca vântul ușor;
 Și bórea o 'mbată; privirile sale
 Se turbur' d'amor.

II.

— „Cositeles tale, ce cad bălăiore,
 Ii dîse-un drumaș,
 Lumină p sênu-ți ca focul de sóre
 P'un crin drăgălas!

Dar fie rău dîsă cerésca-ți mândrețe,
 O vis fericit!
 Căci inimă, viétă și dulce junețe,
 Acum mî-a răpit!“

Atuncî rumenéla plăcutei fecióre
 Pe față-î luci,
 Ca sângele mierlei, ce p'alba ninsóre
 Voios ar stropi.

El dîce și-alérgă spre fata sfîósă
 Cu chip purpurat;
 Dar dalba copilă se duce voiósă
 Pe plaiul cel lat:

Alérgă prin iérbă și, când e departe
 De domnul frumos,
 Iși ostie pasul și șéde 'ntr'o parte
 Cătând amoros.

III.

— „Regina bălae cu dulcele stele
 Adorme pe nor!
 Adormi, o mirésă, pe brațele mele
 Uitând al tău dor!»

Iar vergura dorme pe brațele sële
 Șoptind amoros:
 — „O dómne din ceruri! fă să nu mă'nșele
 Streinul frumos!»

Adorme fecióra; dar, când se trezesce,
 In darn l'a chiebat!
 Buchet de flori dalbe sub capu'și găsesce;
 Dar el a plecat.

IV.

— „Deschide-te, dafin, acum pentru mine
 Să m'adăpostesc,
 Căci nóptea purcede și sórele vine
 Și-o să mă topesc!

— Te du, copiliță cu cóm'aurită,
 Cu chipul plăcut,
 Căci dup'a ta frunte cununa 'nflorită
 Acum a cădut!»

O FATA TINERA PE PATUL MORTII

Ca robul ce cântă amar în robie,
Cu lanțul de brațe, un aer duios,
Ca riul ce geme de rea vijelie,
Pe patu'mi de mörte eü cânt dureros.

Un crin se usucă și'n lăturī s'abate
Când ȃiua e rece și cerul în norī,
Când sórele 'l arde, când vântul îl bate,
Când grindina cade torente pe florī.

Așa făr' de veste pe ȃilele mele
O sórtă amară amar a bătut,
Și ast-fel ca crinul de viscole rele
Pe patu'mi de mörte d'odat' am căđut.

Abia'n primă-vară cu ȃilele mele
Plăpândă ca roua abia am ajuns,
Atuncea când cântă prin flori filomele,
O crudă durere adânc m'a pătruns.

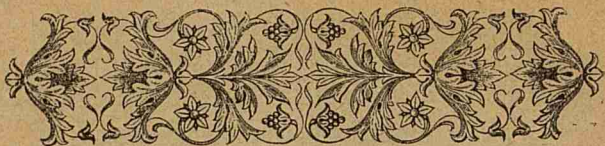
Amară e mórtea când omul e june,
Și ȃiua-î frumósă și traiul e lin,
Când pasărea cântă, când florile spune
Că vieța e dulce și n'are suspin !

Să móră bătrânul ce fruntea înclină,
Ce plânge trecutul de ani obosit ;
Să móră și robul ce 'n lanțuri suspină,
Să móră tot omul cu suflet sdrobit !

Iar eũ ca o flóre ce nasce când plouă,
Creșteam în de pasări suave cântări,
Și mie amorul cu buze de rouă,
Cu inimă dulce, îmi da sêrutări.

Ca frunȃa ce cade pe tómna când ninge
Suflată de vânturi aici pe pămênt,
Ah! juna mea vieță acuma se stinge
Și anii mei tineri apun în mormênt !

P L O P U L

Eu aveam un plop de vale
Verde ca un smărăndel;
Trecătorii stând în cale
Inoptau cătând la el;

Însă toamna a venit,
Plopul meu s'a vestejit.

Daca Prințul ce domnesce
Ar fi vrut a mi'l schimba
Pe corónă ce lucește
Ca un sóre 'n fruntea sa,

Încă nu aş fi schimbat
Plopul meu ce s'a uscat.

Vîrfu'i peste stînci pletóse
De departe îl vedeam,
Și 'nnoptînd prin vîi rîpóse,
După el mă îndreptam;

Insă tómnă a venit,
Plopul meũ s'a vestejit.

Daca tînăra Domniță
Plopul meũ 'mî-ar fi cerut
Dându'mî dulcea ei guriță
Șépte anî ca s'o sêrut,

Nici atunci eũ n'așî fi dat
Plopul meũ ce s'a uscat!

MIRCEA CEL MARE ȘI SOLII

Int'r'o sală 'ntinsă printre căpitani
Stă pe tronu'i Mircea încărcat de ani.

Ast-fel printre trestii tinere 'nverđite
Un stejar întinde brațe vestejite,

Ast-fel după délurî verđi și numai flori
Stă bătrânul munte albit de ninsorî.

Curtea este plină, țera în mișcare:
Solî trimiși de Pórtă vin la adunare:

Toți staū jos: mic, mare, tînăr și bătrân;
Era nobil omul când era român.

Solî daū fermanul, Mircea îl citește;
Apoi, cu mărire, ast-lel le vorbește:

» Padişahul vostru, nu mă îndoesc,
 » Vrea să facă ţera un pământ turcesc :

» Pacea ce'mi propune este o robie
 » Pînă ce românul să se bată scie!«

La aceste vorbe sala-a resunat ;
 Dar un sol îndată vorba a luat :

» Tu ce într'acéstă naţie creştină
 » Strălucesci ca diua într'a ta lumină ;

» Tu, o Dómnne, căru'i patru ţări se 'nchin',
 » Alah să te ție, dar esci un hain!« —

În murmură surdă vorbile'i se 'nneacă ;
 Cavalerii trage spadele din tēcă.

Mircea se 'ndreptéză iute către ei :
 » Respectaţi solia, căpitaniî mei!

Apoi către solii Porţii el vorbesce :
 » Voi prin care Şahul astă-đi mă cinstesce ;

» Mircea se înclină de anî obosit ;
 » Însă al său suflet nu e 'mbêtrânit ;

» Ochiî sêi sub gene albe şi stufóse
 » Cu greú maî îndréptă săgeţi veninóse ;

» Dar cu tóte astea feru'i va lovi,
 » Ş'albele lui gene încă n'or clipi.

» Cea ce se bate pentru a lui țără,
» Sufletu'î e focul sórelui de vară.

» Mergeî la Sultanul care v'a trimis,
» S'or ce drum de pace spuneî că 'î e 'nchis! —

Apoî către curte Domnul se îndreptă:
» Fericirea țerei de la noi s'așteptă.

» De deșerte vise să nu ne 'nșelăm:
» Mórte și robie la streinî aflăm.

» Viitor de aur țara nóstră are,
» Și prevéz prin veacurî a ei înălțare.

» Insă mai 'nainte trebuie să scim
» Pentru dênsa toîi martirî să murim!

» Căci fără acêsta lanțul ne va strînge
» Și nu vom sci încă nici chiar a ne plânge! —

UN TINER ROMAN MURIND IN STREINETATE*)

Cum pasărea ce plăcă în locuri depărtate
Se 'ntorce iar în țera de unde a plecat,
D'o suvenire dulce, vai! inima mea bate
Și sboră spre pământul în care s'a format.

Căci am vădut adesea pe muma doritoare
Copilului său dulce o lacrimă ștergând;
Eu nu aveam o mumă să'mi ștergă-a mea plânsore,
Eu nu aveam pe nimeni, și am trecut plângând.

Dar hora grațiosă a césurilor mele
Acum se întrerupe, eu trebuie să mor!
Frumosă rondurelă, pe aripile tele,
In țara mea iubită de ce nu pot să sbor!

*) Goga, mort în Paris.

O! mórte, mai aştéptă, căci eú sunt tîner încă :
 Pe două-deci de roze îmi număr anii mei ;
 O! mórte, crudă mórte, abia-am ajuns sub stîncă,
 Şi tu din vîrfu'i numai ai dreptul să mă cei !

Cînd tómnă vieţii vine, o frunte se 'ntristéză,
 Amorul rupe arcul şi sbóră riđător ;
 Ghirlanda aurită de vise încetéză,
 Şi inima ce 'nghiétă nu simte nici un dor.

Aşa acel ce trece p'o vale 'ncântátóre
 Ş'adună tótă flórea ce el a întîlnit,
 Mai caută să vază d'a mai rămas vr'o flóre,
 Şi daca nu mai vede se duce mulţumit ;

Iar eú a căruí vieţă fu numai poezie,
 Ghirlandă împletită de graţii şi d'amor,
 Voiam să gust suava'i şi dulcea ambrosie
 Şi 'n aurora ڟilei eú nu voiam să mor !

Aşteptă, dragă mórte, ca să mai ved o-dată
 Acele văi frumóse în care m'am născut,
 Să simţ, murind, pe senu'mi o lacrimă 'nfocată,
 Să 'mbrăţişez părinţii şi fraţii ce am avut !

Dar vai! deşértă rugă, căci vieţa'mi se va stinge
 Cu sórele de astă-đi p'acest strein pămînt,
 Şi fruntea mea cu roze, ah! nimeni nu va 'ncinge,
 Şi nimeni nu va plînge pe tristul meu mormînt.

LA O VIORICA

Viorică după vale,
Drag odor venit din zori,
Înainte a serii tale

Tu pleci capul printre flori!

Ești ca tine jos în lume

Am a trece pe sub vânt,

Și ca tine, fără nume,

Mă voi duce în mormânt;

Însă tu în frumusețe

Strălucita-ți un minut;

Ești, în scurta mea junețe,

Di ferice n'am avut!

PROSCRISUL

Svăi încântătoare, dumbravă înverdită,
Ce-ați desfătat adesea copilăria mea,
Cascade murmuröse, și tu, a mea iubită,
O dulcea mea frumösă, nu vë voiü mai vedea!

Proscris, în a mea țară eü nu më voiü re'ntörce;
Și ochii mei în lacrimi va 'nchide un strein;
Dar către voi adesea gândirea voiü întörce
Șoptind al vostru nume în ultimu'mi suspin.

O frunză deslipită de ramura sa verde,
Ingälbenesce 'ndată, nu póte exista:
Asemenea proscrisul, ce patria își perde,
Pe aripile morții înclină fruntea sa.

Șaicea stânca neagră ascunde fruntea 'n cătă,
 Șaici doi ochi albaștri în lacrimi strălucesc,
 Șaicea valea are cascade și verdeta;
 Dar țara e streină, nu pot să le privesc.

Ah! tînăra ghirlandă ce fruntea mea încinge
 Usuce-se acuma, eă nu simț nici un dor,
 Căci inima'mi sdrobotă nimic n'o mai atinge:
 Departe d'a mea țără, eă voiă acum să mor!

Căci am vėdut pe frate dând dulce sărutare,
 Pe frate cu căldură la sėnul sėu strīngēnd;
 Eă nu aveam un frate să'ī spuiă a mea 'ntristare,
 Eă nu aveam pe nimeni, și am trecut plāngēnd.

Așa o păsērică pe calea sa perdută,
 Tot sbōră înainte neīncetat cāntānd,
 Căci pentru dēnsa nu e dumbravă cunoscută,
 Nici flōre ce'ī e dragă să'și puie capul blānd.

Proscris, în a mea țără eă nu mă voiă re'ntōrce,
 Și ochiī mei în lacrimi va 'nchide un strein;
 Dar către ea adesea gāndirea voiă întōrce,
 Șoptind al sėu scump nume în ultimu'mi suspin.

ELEGIE LA O TINERA FATA

Eu trec pe frunza ce 'ngălbenesce
Și cade tristă sub arbor jos ;
Eu trec pe valul ce murmuesce ;
Eu trec pe cântul melodios.

Așa streinul cântând se duce
Și varsă lacrimi pe calea sa,
Echo al văii cu șoptă dulce,
Trecând, ne spune că el ofta.

Eu sunt ca ierba primăvărosă
Ce vântul tómnței o va usca ;
O tu, fetiță dulce, frumósă,
Atunci pe mine nu mă uita !

Dar vai! se uită acel ce móre ;
Ast-fel în gându-ți voi fi uitat :
Fetița pune la sên o flóre,
Dar o aruncă când s'a uscat.

FERENTARUL

Fragment dintr'un marș românesc vechi.

D-hi I. Eliade.

Dóptea se revarsă, trâmbița resună;
Pe câmpia verde Turcii se adună,
Murmurând: Alah!

Maî pe sus de armii semi-luna sbóră;
Dece mii de cete au venit să móră
Pentru Padişah.

Junele fecióre, tineri luptători,
Pe mormîntul nostru vor culege flori.
Insă, în credință, ce ne pasă noă
De avem a bate fie care noă

Ageri luptători?

Pentru țera noastră mórtea n'este dulce
Și mormêntul unde feru-o să ne culce
Coronat cu flori.

Nu e nici mândria, nu e nici mulțimea
 Care 'n bătălie încunun' ostimea,
 Nu e nici noroc;
 Cea ce se bate pentru desjugare,
 Are dece brațe, dece inimi are,
 Inime de foc.

Roșiorul mîndru și frumos ca crinul
 Când pe mal s'arată, tremură Vidinul
 La vederea sa.
 Face de se miră totă arăpimea,
 Eniceri, Spahii și Arnăuțimea
 Și'i strigă: 'ura!'

Ferentarul ager și cu lungă chică
 Intră în bătae fără nici o frică;
 Tare ca un leu,
 Iute ca săgeata tabăra străbate,
 Bate dece singur, cincî-spre-dece bate;
 Ferentar sunt eu:

Ast-fel dar românul scie ca să móră!
 Pentru libertate, pentru țerișóră,
 Cine n'ar peri?
 Unul ca acela blestemat să fie!
 Nimeni să nu'l plângă, nimeni să nu'l scie
 Când el va muri!

Junele feciore, tineri luptători,
 Pe mormêntul nostru vor culege flori.

